

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/36/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015200658
Dátum vydania rozhodnutia:	13.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015200658.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: pána K. H. I., narodeného XX.X.XXXX, štátneho príslušníka Pakistanskej islamskej republiky (ďalej len „Pakistan“), s dokladom totožnosti - ID karta č. XXXXX-XXXXXXX-X, naposledy bytom v N. v obci S., okres Z., provincia N., aktuálne pobytový tábor Rohovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 20.4.2015 proti rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-228-47/PO-Ž-2014 zo dňa 23.3.2015, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/10/2015-42 zo dňa 27.05.2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/10/2015-42 zo dňa 27.05.2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

PREDMET KONANIA

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-228-47/PO-Ž-2014 zo dňa 23.3.2015, ktorým odporca v zmysle § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného opravného prostriedku a dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Námietku navrhovateľa o nedostatočne zistenom stave veci krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca poskytol navrhovateľovi dostatočný priestor k tomu, aby prezentoval dôvody svojej žiadosti o azyl. Vykonával s ním (v aktuálnom konaní) celkovo tri pohovory (30.7.2014, 19.11.2014 a 9.1.2015), v ktorých sa navrhovateľ podrobne vyjadril ku všetkým skutočnostiam, na základe ktorých požiadal o medzinárodnú ochranu. Do spisu založil listiny, predložené navrhovateľom (s ich prekladom), vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu navrhovateľa pochádzajúce z rôznych zdrojov, obsah ktorých korešpondoval s obsahom navrhovateľom prezentovaného dôvodu jeho žiadosti o azyl. Suma takto zisteného stavu veci umožnila odporcovi so znalosťou veci navrhovateľovu žiadosť o poskytnutie medzinárodnej ochrany kvalifikovane posúdiť.

K výroku o neudelení azylu krajský súd zdôraznil, že na udelenie azylu postupom podľa ust. § 9 zákona o azyle niet právneho nároku a že jeho udelenie závisí výlučne od posúdenia odporcu. Ak teda odporca navrhovateľovi azyl podľa tohto ustanovenia neudelil, nemožno mu takýto jeho postup vyčítať. S poukazom na uvedené nie je povinnosťou odporcu ani odôvodňovať, prečo toto svoje zákonné ustanovenie nevyužil. Iba v prípade, ak by navrhovateľ o tento „druh“ azylu výslovne požiadal a odporca by takejto jeho žiadosti nevyhovel, bolo by povinnosťou odporcu odôvodniť svoje (negatívne) stanovisko.

K navrhovateľovej námietke, že svojimi tvrdeniami preukázal opodstatnenosť svojej obavy a teda že mu mal byť azyl podľa ust. § 8 udelený, pričom v súvislosti s touto argumentáciou iba bez náležitého odôvodnenia poukázal na skutočnosť, že odporca nedôvodne označil navrhovateľa za nedôveryhodnú osobu, krajský súd zdôraznil, že i keď navrhovateľ nedôvodnosť vyhodnotenia svojej osoby ako nedôveryhodnej nepodložil konkrétnymi argumentmi, súd poukazuje na skutočnosť, že odporcova správna úvaha v tomto smere je správna. Poukázal na to, že z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že navrhovateľ požiadal na území Slovenskej republiky prvýkrát o udelenie azylu dňa 31.08.2007 z ekonomických dôvodov a v prvom azylovom konaní bez akýchkoľvek pochyb označil svoju osobu za moslima sunitskej vetvy, pričom tiež uviedol, že dôvodom jeho (prvej) žiadosti o azyl bolo získanie práce na Slovensku. Avšak vo svojej druhej (aktuálnej) žiadosti o azyl uviedol, že je síce moslim, ale šiitskej vetvy, pričom túto svoju žiadosť odôvodňoval aktivitami sunnitov voči nemu (resp. jeho rodine) ako šiítovi. V aktuálnom azylovom konaní navrhovateľ tiež dôvodil, že náboženské problémy uvádzal už v prvom azylovom konaní. Ako je však zrejmé z obsahu jeho azylového spisu ČAS: MU-1959/PO-Ž-2007 v tomto ako dôvody žiadosti o azyl uvádzal výlučne iba ekonomické dôvody.

Druhýkrát, teda v aktuálnom konaní, navrhovateľ požiadal o udelenie azylu po tom, ako bol dňa 22.07.2014 transferovaný z Holandska, pričom svoju žiadosť odôvodňoval finančnou situáciou a individuálnym ohrozením jeho osoby. Navrhovateľ v tomto konaní predložil odporcovi doklady (policajné správy), ktoré mali preukazovať útoky voči nemu a jeho rodine. Medzi inými aj správu, podľa ktorej mal byť 28.2.1997 a 15.7.1997 navrhovateľ, jeho manželka, syn a dve dcéry objektom útoku - strelby. Navrhovateľ sa však o týchto útokoch nikdy v priebehu prvého azylového konania nezmienil. V priebehu druhého azylového konania - dopĺňujúceho pohovoru konaného 19.11.2014 poprel, že by na jeho syna niekto strieľal a to i napriek tomu, že v priebehu spísania dotazníka o strelbe na syna výslovne hovoril. Aj v týchto prípadoch si navrhovateľ, podľa názoru súdu, zrejme chcel u odporcu zabezpečiť výhodnejšie postavenie pri posudzovaní aktuálnej žiadosti o azyl, pričom podľa názoru súdu sú predložené policajné správy podvrhom. Inak totižto nie je možné vysvetliť fakt, že sa navrhovateľ o ich existencii ani len nezmienil v priebehu jeho prvého azylového konania.

Z obsahu spisu bolo preukázané, že navrhovateľ sa v roku 2007 zo Slovenska vrátil cez Taliansko do Pakistanu. Odtiaľ vycestoval 25.12.2013 do Holandska, odkiaľ bol v rámci Dublinského nariadenia vrátený na Slovensko. Odporcovi však predložil policajnú správu z 19.3.2014, podľa obsahu ktorej bol 19.3.2014 objektom útoku - strelby piatich mužov. Navrhovateľ teda preukazoval útok voči svojej osobe, ku ktorému malo dôjsť v Pakistane v čase, keď sa nachádzal v Holandsku.

Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľove výpovede, konfrontované tiež s ním predloženými listinami sú

vysoko rozporné. Vzhľadom na ich zásadný rozpor, nie je možné ich vyhodnotiť inak ako tak, ako to odporca prezentoval a vyhodnotil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Preto vyhodnotenie osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej, je dôvodné a logické. Pritom už samotné vyhodnotenie osoby ako nedôveryhodnej je dôvodom pre neudelenie azylu podľa ust. § 8 zákona o azyle, nakoľko ak tvrdeniam navrhovateľa nie je možné uveriť, nejestvuje základ pre posúdenie naplnenia predpokladov udelenia azylu podľa ust. § 8 zákona o azyle.

K otázke doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že ide o subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR žiadateľom, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa a z nich je potrebné vychádzať. Navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz o skutočnostiach, ktoré by mu bránili v návrate do krajiny pôvodu. Navrhovateľ uviedol, že polícia je skorumpovaná, čomu nenasvedčujú ďalšie skutočnosti uvedené navrhovateľom v rámci správneho konania. Týmto skutočnostiam však venoval odporca dostatočnú pozornosť a vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa aj obsahom správ o krajine pôvodu.

Podľa názoru krajského súdu odporca rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdil, keďže navrhovateľ svoju žiadosť odôvodnil existenciou dôvodov, ktoré nemožno považovať za dôvody relevantné pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že s rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b) OSP, teda z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa navrhovateľa mu ako moslimovi šitskej vetvy hrozí prenasledovanie zo strany moslimov sunnitskej vetvy.

Navrhovateľ uviedol, že záver súdu o tom, že „v tomto prípade navrhovateľovo vysvetlenie, že pri spísaní jeho výpovede v prvom azylovom konaní sa pomýlil alebo že výpoveď bola zle pretlmočená je účelový.“, je nesprávny. Súd podľa názoru navrhovateľa mal vyhodnocovať dôvody v aktuálnej žiadosti o azyl (a nie vyhodnocovať dôvody, ktoré už boli vyhodnotené v jeho predošlej žiadosti o azyl).

Ďalej navrhovateľ v odvolaní uviedol, že odporca nesprávne vyhodnotil situáciu v krajine pôvodu.

Z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

III.

Výjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa s tvrdeniami navrhovateľa o tom, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 ods. 1 zákona o azyle nestotožnil a trval na tom, že v jeho prípade nebola preukázaná reálna opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Ďalej odporca poukázal na dôvody uvádzané navrhovateľom v jeho žiadosti o udelenie azylu o jeho údajnom náboženskom prenasledovaní, keď sa mal verejne venovať šiitskej vetve islamu. V tejto súvislosti sa obával neznámeho muža, ktorý sa mu údajne vyhrážal po telefóne. Neznámy muž sa mu mal vyhrážať smrťou bez udania dôvodu asi dvakrát po smrti jeho dcéry (bod 39. zápisnice, strana 20 spisového materiálu). Jeho dcéra mala zahynúť v aute, keď na jej auto mali zaútočiť neznámi páchatelia v decembri 2012 (bod 20. Zápisnice, strana 25 spisového materiálu). Krajinu sa rozhodol opustiť kvôli výhražným telefonátom a aj v dôsledku smrti jeho dcéry. Iné dôvody svojej žiadosti neuviedol.

Odporca zdôraznil, že pokiaľ navrhovateľ mal problémy uvedeného charakteru, mal sa v prvom rade obrátiť na súdy, ako aj príslušné orgány, ktoré zabezpečujú ochranu svojim občanom a využiť na svoju obranu všetky dostupné prostriedky. Medzinárodná ochrana môže byť poskytnutá žiadateľovi o udelenie azylu až v prípade, keď mu bola odopretá ochrana krajiny, ktorej je štátnym príslušníkom. Tú však navrhovateľ nevyužil a nepredložil ani žiadny dôkaz, ktorý by jeho tvrdenia opodstatňoval.

Ďalej odporca podotkol, že navrhovateľ sám spochybnil pravdivosť svojich tvrdení, keď najprv do bodu 39. zápisnice uviedol, že k výhražným telefonátom prišlo po smrti jeho dcéry, pričom v zápätí sa opravil a uvádzal, že sa mu neznámy muž mal vyhrážať pred smrťou jeho dcéry. Rovnako v predchádzajúcom konaní uvádzal, že je sunnitského vierovyznania, čím spochybnil jeho neskoršie šiitske vyznávanie viery, od ktorého sa mali odvíjať jeho problémy.

K námietke nesprávneho vyhodnotenia bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu odporca uvádza, že na účel posúdenia žiadosti navrhovateľa boli využité aj informácie odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce migračného úradu MU-ODZS-2014/000068-023 z 1.12.2014, MU-MU-ODZS-2015/000036-27 z 6.3.2015 a z iných verejne dostupných zdrojov, pričom neboli zistené bezpečnostné riziká spojené s jeho návratom do krajiny pôvodu v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Pokiaľ ide o dôvody odvolania právnej zástupkyne, ide o rovnaké dôvody na základe ktorých sa už odvolala proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.3.2015. Ohľadom všetkých informácií a podrobností týkajúcich sa právnej veci navrhovateľa odkazuje na administratívny spis odporcu ČAS: MU-228/PO-Ž-2014.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

V rozhodnutí, ktorým odporca neudelil navrhovateľovi azyl a neposkytol doplnkovú ochranu uviedol, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany po tom, ako bol dňa 22.07.2014 transferovaný z Holandska na základe Dublinského dohovoru.

Odporca zistil, že prvýkrát požiadal navrhovateľ o azyl alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR 31.8.2007 pod menom K. H. I.. Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním vykonaný pohovor, počas ktorého uviedol, že z Pakistanu vycestoval za prácou do Európy, a keďže bol zadržaný na území SR, požiadal tu o medzinárodnú ochranu. Všetky skutočnosti, uvedené navrhovateľom, boli v konaní objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené. Vzhľadom na to, že svoju žiadosť zakladal na iných dôvodoch, ako sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo 13b, najmä na dôvodoch, ako je hľadanie zamestnania alebo lepších životných podmienok, jeho žiadosť bola rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-1959/PO-Ž-2007 z 28.9.2007 podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Migračný úrad taktiež rozhodol, že sa na neho podľa § 20 zákona o azyle nevzťahoval zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle do Pakistanu. Proti uvedenému rozhodnutiu navrhovateľ opravný prostriedok nepodal, a preto toto nadobudlo právoplatnosť 5.11.2007.

Za účelom zdôvodnenia jeho súčasnej žiadosti bol s navrhovateľom vykonaný pohovor, počas ktorého

uviedol, že o azyl alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR žiada z tých istých dôvodov, ktoré už uviedol v konaní o jeho prvej žiadosti.

Ďalej svoju žiadosť odôvodnil aj tým, že ako príslušník šiitskej vetvy islamu mal v Pakistane problémy s príslušníkmi sunnitskej vetvy. Podľa vlastného vyjadrenia, v roku 2012 neznámi páchatelia usmrtili jeho dcéru a zároveň sa telefonicky vyhrážali aj jemu. Z obavy o svoju bezpečnosť sa rozhodol radšej krajinu pôvodu opustiť. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva o svoju bezpečnosť z dôvodov, ktoré v konaní opísal. Iné dôvody svojej žiadosti neuviedol.

Všetky skutočnosti, uvedené navrhovateľom, boli v konaní objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené. Pravdivosť a hodnovernosť tvrdení navrhovateľa (žiadateľa) sú základom, z ktorého je potrebné pri rozhodovaní vychádzať. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým navrhovateľovi, a preto jeho vyhlásenia a tvrdenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmú zadávať dôvod na spochybnenie dôveryhodnosti svojej osoby. Odporca však navrhovateľa posúdil ako nehodnovernú osobu poukazujúc na jeho tvrdenia v jednotlivých konaniach, ktoré boli výrazne protirečivé, nesúvislé a chaotické.

Odporca po preštudovaní administratívneho spisu z konania o prvej žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany zo dňa 31.08.2007 ČAS: MU-1959/PO-Ž-2007 zistil nasledovné:

1/ Pokiaľ v konaní z roku 2007 uviedol, že v Pakistane patrí k sunnitskej vetve islamu, v predmetnom (druhom) konaní toto poprel a uviedol, že patrí k šiitskej vetve, a práve kvôli tomu tam mal problémy.

2/ Významný rozpor v jeho výpovedi nastal pri uvádzaní dôvodov jeho žiadostí. Pokiaľ v prvom konaní v roku 2007 uviedol, že z krajiny pôvodu odišiel výlučne z ekonomických dôvodov, v súčasnom konaní ekonomické dôvody síce nepoprel, avšak uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu v roku 2007 bola aj nepriaznivá bezpečnostná situácia v Pakistane. Po príchode do Európy sa mal od manželky dozvedieť, že bezpečnostná situácia v Pakistane sa zlepšila, a preto sa do krajiny pôvodu vrátil.

3/ Pokiaľ v prvom konaní z roku 2007 zakladal svoju žiadosť výlučne na ekonomických dôvodoch, v súčasnom konaní uviedol, že v Pakistane mal problémy s príslušníkmi sunnitskej vetvy, ktorým prikladal zodpovednosť za smrť svojej dcéry, ako aj slovným útokom voči jeho osobe. V prípade, že by sa tak závažné udalosti, ako je smrť dcéry a útoky na jeho rodinu skutočne udiali, rozhodne by to v predchádzajúcom konaní nemohol opomenúť.

4/ V zápisnici z 30.7.2014 menovaný uviedol, že 28.2.1997 a 15.7.1997 neznámi útočníci strieľali aj na jeho syna, avšak v doplňujúcom pohovore z 19.11.2014 toto poprel a tvrdil, že na jeho syna nikto nikdy nestrieľal.

Z uvedených dôvodov odporca poskytol navrhovateľovi priestor na to, aby spomínané rozpory objasnil. Jeho tvrdenie o tom, že v predchádzajúcich konaniach tlmočník neprekladal jeho výpoveď objektívne, možno považovať za zavádzajúce, nakoľko v súčasnom konaní mal toho istého tlmočníka a vlastnoručným podpisom potvrdil, že ním uvedené údaje zodpovedajú údajom v zápisnici. V prípade, že osoba, žiadajúca o azyl, prednáša dôvody, ktorým z objektívnych príčin nie je možné uveriť, nemožno túto osobu považovať za dôveryhodnú, a teda aj ňou uvádzané dôvody možno považovať za nehodnoverné.

Odporca v konaní následne pristúpil k skúmaniu, či dôvody uvedené navrhovateľom v žiadosti spĺňajú kritériá prenasledovania v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle.

Z výpovede navrhovateľa odporca vyvodil, že svoju žiadosť o azyl zakladá na prenasledovaní neštátnymi aktérmi, ktorých však nedokázal bližšie špecifikovať. Podľa vlastného vyjadrenia, neznámi páchatelia zabili jeho dcéru a jemu sa tiež telefonicky vyhrážali. Keďže v Pakistane nemal nikdy žiadnych

nepriateľov, domnieva sa, že útočníkmi mohli byť iba sunnitskí moslimovia. Toto tvrdenie síce podložil kópiami svedeckej výpovede svojho právnika. Odporca podrobil informácie a ostatné podklady uvedené navrhovateľom analýze a dospel k nasledovnému:

1/ Dokument z 28.2.1997 hovorí o tom, že útočníci Q.-E.-S. a Q.-E.-T. vtrhli do domu navrhovateľa, začali strieľať a postrelili jeho syna. Toto však navrhovateľ v zápisnici z 19.11.2014 poprel, keď uviedol, že na jeho syna nikdy nikto nestrieľal.

2/ Dokumenty z 15.7.1997 a 15.7.1999 hovoria o tom, že útočníci Q.-E.-S. a Q.-E.-T. strieľali na auto, v ktorom sa viezol navrhovateľ. Obidva dokumenty majú takmer identický obsah a je len málo pravdepodobné, že by o tejto udalosti bola spísaná zápisnica 15.7.1997 a zároveň presne o 2 roky neskôr, teda 15.7.1999. Dokument z 19.3.2014 hovorí o tom, že neznáme osoby zaútočili na dom navrhovateľa. K uvedenému je však potrebné uviesť, že navrhovateľ sa v tom čase doma nemohol nachádzať, nakoľko už 25.12.2013 vycestoval do Holandska a z uvedeného dôvodu nemohol v písomnej sťažnosti vystupovať ako oznamovateľ.

3/ Navrhovateľ do konania predložil aj ďalší dôkazný prostriedok, a to novinový článok The Express Tribune, ktorý mal potvrdiť smrť jeho dcéry v roku 2012. Uvedený článok však nemá žiadnu súvislosť s úmrtím jeho dcéry, hovorí o útoku neznámych ozbrojencov na lídra S. O. I. O. D. U. a usmrtení vysokoškolského profesora I. S.. V uvedenom článku však nie je žiadna zmienka o dcére navrhovateľa a už vôbec nie o tom, že by sa mala práve ona stať obeťou nejakého útoku sunnitov.

Odporca ďalej skúmal situáciu v krajine pôvodu. Podľa zahraničných pozorovateľov žijú sunniti a šiiti v Pakistane v mieri, určitá forma násillia prebieha len medzi extrémistami na oboch stranách, ktorí útočia na konkurenčných lídrov. V celom Pakistane, a teda aj v provincii Pandžáb, sú náboženskou majoritou sunniti a títo zastávajú všetky významné posty v štátnej správe a bežní občania zo sunnitskej vetvy požívajú zo strany štátnych orgánov podporu a zvýšenú ochranu. Šiitska náboženská menšina naproti tomu je v rôznych oblastiach spoločenského života určitým spôsobom diskriminovaná. K uvedenému však ďalej dodal, že rozdiely v prístupoch k rôznym skupinám ľudí skutočne existujú vo väčšej alebo menšej miere vo všetkých ľudských spoločenských. Osoby, ktoré v dôsledku toho majú menej priaznivé postavenie, sa však automaticky nestávajú obeťami prenasledovania. Iba v špecifických prípadoch sa táto diskriminácia obsahovo kryje s perzekúciou, čo však v prípade navrhovateľa v súvislosti s jeho údajnou príslušnosťou k šiitskej minorite nebolo preukázané.

V prípade, že by navrhovateľ mal v regióne bydliska skutočne nejaké problémy, mohol sa presídliť do iného regiónu, čo však na rozdiel od jeho rodinných príslušníkov nevyužil, hoci ako uviedol v zápisnici z 19.11.2014, jeho rodina sa presídlila do mesta Dīpalpur a má sa tam dobre.

Po komplexnom vyhodnotení žiadosti navrhovateľa odporca objektívne zhodnotil, že z krajiny pôvodu odišiel navrhovateľ skutočne z ekonomických dôvodov tak, ako to uviedol v konaní z roku 2007, teda bez toho, že by tam bol akýmkoľvek spôsobom prenasledovaný. Tomu nasvedčuje aj jeho výpoveď zo 6.9.2007, podľa ktorej sa v prípade návratu do krajiny pôvodu ničoho neobáva a bez problémov by sa tam mohol vrátiť, čo v konečnom dôsledku aj v septembri 2007 urobil. V prípade, že by tam skutočne bol terčom útokov sunnitských extrémistov, rozhodne by sa do Pakistanu dobrovoľne nevracal. To, že sa tam dobrovoľne vrátil svedčí o tom, že tam nikdy žiadne problémy nemal a bez obáv sa tam dobrovoľne vrátil.

Zo samotnej podstaty azylového práva plyní, že sa jedná o špecifický právny inštitút, na základe ktorého sa poskytne adekvátna ochrana len tej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky, čo v prípade menovaného nebolo preukázané, a teda jeho dôvody z hľadiska udelenia azylu považoval odporca za irelevantné.

K otázke podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany odporca citoval § 13a a § 2 písm. f) zákona a uviedol nasledovné:

1/ Pakistanský trestný zákon síce doposiaľ trest smrti nezrušil, avšak navrhovateľ v konaní ničím vierohodným nepreukázal, že by mu práve takáto forma trestu mohla v prípade jeho nedobrovoľného návratu do krajiny pôvodu hroziť.

2/ V prípade nedobrovoľného návratu do Pakistanu by navrhovateľovi nehrozilo ani mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, pretože v priebehu konania ničím nepreukázal, že by bol v krajine pôvodu vystavený akejkolvek forme perzekúcie. Preto nie je reálne, že by tomuto mohol byť vystavený v prípade návratu do tejto krajiny. Jeho obavy z ohrozenia vlastnej bezpečnosti pred majoritnou sunnitskou vetvou možno považovať za subjektívne, ktoré postrádajú akúkoľvek objektívnu príčinu odôvodnenosti jeho strachu, t. j. v jeho prípade absentuje opodstatnená možnosť, že pri návrate by došlo k hroziacej ujme. Opodstatnený strach z prenasledovania sa musí týkať jednej alebo viacerých príčin, uvedených v Ženevskej konvencii z r. 1951 a v zákone o azyle, t. j. rasy, náboženstva, národnosti, sociálnej skupiny alebo politického presvedčenia, čo sa v prípade navrhovateľa nepotvrdilo. Keďže teda neexistuje objektívna príčina odôvodnenosti jeho strachu v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle, nemožno hovoriť ani o hrozbe vážneho bezprávia vo forme mučenia, či neľudského, alebo ponižujúceho zaobchádzania. Uvedené teda jednoznačne svedčí o tom, že jeho obavy z možnej ujmy v prípade návratu do krajiny pôvodu sú len subjektívnymi a deklaratívnymi pocitmi, objektívne nenapĺňajúcimi definíciu uvedenej formy vážneho bezprávia.

3/ Čo sa týka tretej formy vážneho bezprávia, teda vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, možno skonštatovať, že ani táto forma vážneho bezprávia navrhovateľovi nehrozí v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu. Bezpečnostnú situáciu v Pakistane nemožno hodnotiť ako absolútne stabilnú, nakoľko sa teroristi hlavne z Afganistanu snažia preniesť ohnisko napätia práve do Pakistanu. Najvyhrotenejšia situácia je hlavne na severozápade krajiny, kde dlhodobo pretrváva konflikt medzi pakistanskou armádou a rôznymi militantnými skupinami na čele s Talibanom. Napriek tomu vo všeobecnosti nemožno celkovú situáciu v krajine charakterizovať ako medzinárodný konflikt takého rozmeru, že by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu vážneho bezprávia v prípade návratu do krajiny pôvodu. Navrhovateľ v súčasnom, ani v predchádzajúcom konaní z roku 2007 nepoukázal na to, že by dôvod jeho odchodu z Pakistanu nejakým spôsobom súvisel s nestabilnou bezpečnostnou situáciou v krajine a že by bol konfliktom medzi pakistanskou armádou a militantmi priamo dotknutý.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel odporca k záveru, že navrhovateľ by v prípade nedobrovoľného návratu do Pakistanu nečelil žiadnej forme vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle, a preto ani nie je dôvod na poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. októbra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu navrhovateľovi, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého

rozhodnutia odporcu.

Podľa ust. § 4 ods. 6 zákona o azyle „cudziniec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika, považuje sa za žiadateľa okrem cudzinca, ktorého žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bola už v minulosti zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená alebo ktorému sa neudelil azyl; konanie o udelenie azylu sa začína vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky.“

Podľa ust. § 8 zákona o azyle „Ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.“

Podľa ust. § 2 písm. d) zákona o azyle sa rozumie „prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

- 1. použítí fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
- 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
- 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
- 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
- 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
- 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.“

Podľa ust. § 13 ods. 1 zákona o azyle „ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.“

Podľa ust. § 20 ods. 4 zákona o azyle „ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa v rámci opakovanej žiadosti o udelenie azylu rozhodne o neudelení azylu a cudziniec už má poskytnutú doplnkovú ochranu.“

Podľa ust. § 13c ods. 1 zákona o azyle „ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.“

Podľa ust. § 13a zákona o azyle „ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.“

Podľa ust. § 2 písm. f) zákona o azyle „je vážnym bezpráviom 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponížujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.“

Podľa ust. § 13b ods. 1 až 3 zákona o azyle „Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov alebo osobe, ktorej bol zverený do osobnej starostlivosti, ak s tým cudzinec, ktorému sa poskytla doplnková ochrana, vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky a nesmú mať na území Slovenskej republiky udelený trvalý pobyt podľa osobitného zákona.

6a) Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5.“

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa celkovo až trikrát a obsahom správ o krajine pôvodu (agentúrne a tlačové správy, ako aj informácie z databázy migračného úradu ČAS: MU-ODZS-2014/000068-023 z 1.12.2014 a MU-ODZS-2015/000036-27 zo 6.3.2015).

V odvolaní proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ namietať, že konanie má inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo odôvodnil tým, že mu ako moslimovi šiitskej vetvy hrozí prenasledovanie zo strany moslimov sunnitskej vetvy. Ďalej namieta nesprávne vyhodnotenie bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu a vady v postupe odporcu ako aj krajského súdu, keď vyhodnotili okrem iného aj dôvody, navrhovateľom uvedené v jeho prvej žiadosti o udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uplatneným námietkam navrhovateľa považuje za dôležité zdôrazniť, že tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ani zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z obsahu spisu krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako vecne a miestne príslušný preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo.

Navrhovateľ v podanom odvolaní namietať skutočnosť, že odporca v konaní o žiadosti o udelenie azylu, ako aj krajský súd v konaní o preskúmaní rozhodnutia odporcu, postupovali nesprávne keď sa zaoberali obsahom prvej navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu pri posudzovaní, či sú splnené kritériá prenasledovania podľa § 2 písm. d) zákona o azyle.

Podľa ust. § 4 ods. 1 druhej vety zákona o azyle „žiadateľ je povinný počas vstupného pohovoru poskytnúť pravdivo a úplne všetky požadované údaje potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu.“

Podľa ust. § 6 ods. 3 „Žiadateľ je povinný uviesť pravdivo a úplne všetky skutočnosti súvisiace s jeho žiadosťou o udelenie azylu.“

Podľa ust. § 32 ods. 1 a 2 „Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.“

Po preštudovaní administratívneho spisu, ako aj spisu krajského súdu odvolací súd na túto námietku neprihliadol, nakoľko nemožno odporcovi vytýkať, že sa v konaní o žiadosti navrhovateľa zaoberal jeho prvou žiadosťou, avšak len z toho dôvodu, aby mohol riadne posúdiť hodnovernosť jeho osoby, s čím

sa stotožnil aj súd prvého stupňa.

Odvolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní žiadosti je práve hodnovernosť a pravdivosť tvrdení žiadateľa základom pre rozhodnutie správneho orgánu. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi, a preto jeho vyhlásenia a tvrdenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmú zadávať dôvod na spochybnenie dôveryhodnosti svojej osoby. Ustanovenie § 12 ods. 2 zákona o azyle pojednáva o prípadoch, v ktorých je povinnosťou správneho orgánu zamietnuť žiadosť o udelenie azylu. Uvádza kumulatívne podmienky, ku ktorým musí pristúpiť jedna z tam uvedených alternatívnych podmienok. Takýmto dôvodom je aj situácia kedy žiadateľ vo svojej žiadosti a za použitia extenzívneho výkladu aj pri pohovore uvádza nesúvislé, protirečivé, nepravdepodobné alebo nedostatočné vyhlásenia. V takom prípade nie je možné považovať žiadateľa za dôveryhodnú osobu. Pre posúdenie tvrdení uvedených žiadateľom, správny orgán tieto podrobí komparácii so všetkými, jemu dostupnými informáciami, najmä z informačných databáz, masmédií ale aj z jeho úradnej činnosti.

K námietke navrhovateľa, že odporca nesprávne vyhodnotil bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu, nakoľko mu hrozí prenasledovanie zo strany moslimov sunnitskej vetvy islamu odvolací súd poukazuje na to, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky azyl ako právny inštitút nie je a nikdy nebol univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivca alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody poskytnutia azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušenia ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom stanovených dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené.

Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského, a podobne), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine jeho posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný, alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, resp. má dôvodnú obavu, že by k takému prenasledovaniu mohlo v jeho prípade dôjsť. Rovnaké podmienky pre vymedzenie utečenca používa aj čl. 1 A Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951. Utečencom je osoba, ktorá sa nachádza mimo svojho štátu a má oprávnené obavy pred prenasledovaním z rasových, náboženských a národnostných dôvodov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov, nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu svojho štátu.

Z uvedeného vyplývajú podmienky, ktoré musia byť naplnené kumulatívne, aby bol žiadateľovi udelený azyl: (1) opodstatnenosť obáv žiadateľa (2) z prenasledovania zo strany pôvodcov prenasledovania (3) z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine (4) vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do krajiny pôvodu (5) nie je mu poskytnutá ochrana pred prenasledovaním (6) nie je vylúčený z medzinárodnej ochrany.

Po preskúmaní administratívneho spisu odvolací súd došiel k záveru, že uvedené podmienky nie sú kumulatívne splnené, nakoľko z administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že navrhovateľ nevyhľadal pomoc od príslušných orgánov v krajine pôvodu a preto nemožno uzavrieť, že v krajine pôvodu mu nebola bez jeho zavinenia poskytnutá ochrana. Taktiež tvrdil útoky zo strany príslušníkov sunnitskej vetvy islamu na jeho osobu v čase, kedy sa nenachádzal v krajine pôvodu, ale v Holandsku a predložil úradné záznamy o útokoch na jeho osobu a jeho príbuzných, napriek tomu, že v neskoršej výpovedi tieto útoky poprel. Odporca po preskúmaní listín dospel k záveru, že tieto vzhľadom na ich obsah nie sú pravdivé. Tvrdenia žiadateľa o azyl tvoria základný rámec obáv, ktoré správny orgán skúma. Primárnym zdrojom informácií svedčiacich v prospech opodstatnenosti obáv (a teda aj žiadosti) žiadateľa sú

predovšetkým informácie o bezpečnostnej situácii v krajine pôvodu, ale aj iné dôkazy, ktoré žiadateľ predloží na podporu svojich tvrdení. Dôležitým dôkazom opodstatnenosti obáv (rovnako aj samotnej žiadosti) sú samotné tvrdenia a vyhlásenia žiadateľa. Na základe uvedeného nemožno navrhovateľa na základe rozporných, protirečivých tvrdení a pochybných listín považovať za osobu dôveryhodnú. V spojení so zisteniami odporcu o bezpečnostnej situácii v krajine pôvodu nie je naplnená podmienka opodstatnenej obavy žiadateľa z prenasledovania.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany - doplnkovej ochrane, odvolací súd pripomína, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať. Treba zdôrazniť, že v predmetnej veci navrhovateľ vo svojom oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu a ani v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu neuviedol žiadne konkrétne námietky týkajúce sa výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto súdu prvého stupňa nemožno vyčítať nesprávny postup, ak sa za daných okolností touto otázkou bližšie nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho spisu odporcu ako aj spisu krajského súdu zistil, že odporca pri zisťovaní skutkového stavu veci postupoval dostatočne dôsledne, zaobstaral si dostatok informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, tvrdenia navrhovateľa s týmito informáciami porovnal a mohol tak vo veci urobiť autoritatívny záver. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odporca, resp. krajský súd k niektorým predloženým podkladom neprihliadol. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že situáciu v krajine pôvodu dostatočne zistil a popísal s odkazom na zdroje, z ktorých informácie čerpal. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zrejmé, akým spôsobom odporca konfrontoval údaje navrhovateľa s informáciami o krajine jeho pôvodu, a na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil také pochybenia pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu odporcom, ktoré by spochybňovali zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ neuviedol v odvolaní také relevantné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov odporcu a krajského súdu vyvrátili, jeho námietky uvedené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.